

MILOŠ BABIŠ

Nebojte se

ŽÍT

Nebojte se žít

Miloš Babiš

Copyright© 2019 by Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING

Copyright© 2015 by Miloš Babiš

Copyright© 2015 Cover by Karel Tykal

Copyright© 2015 Illustrations by Lucie Le Roux

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 978-80-7482-298-8 (EPUB)

ISBN: 978-80-7482-299-5 (MOBI)

ISBN: 978-80-7482-300-8 (PDF)

Obsah

Dvořákova ulice

Osudová zábava

Smějí medailonky

V kraji Nikoly Šuhaje loupežníka

Pes, přítel člověka

Teplo nade vše?

*I když se člověk dobral k limuzínám,
nemusí ztratit touhu dát se jinam
a sbírat vjemy pro uši i oči
a potom o nich pro své drahé psát,
aby se líp vyznali v pozemském kolotoči
a znovu poznali, jak hodně je má rád!*

Miloš Babiš

Tuto knihu jsem napsal jako poděkování své ženě Ivě, Barče a Adamovi, kteří měli tolik sil a trpělivosti snášet mé ztřeštěné nápady.

Svým kamarádům bych také rád připomněl krásné chvíle a společné prožitky. Přišlo mi, že by byla škoda, kdyby všechny upadly v zapomnění.

Nemám žádné ambice stát se spisovatelem, což poznáte sami po přečtení několika stran. V mé duši se skrývá mnoho lidských podob. Jsem celoživotní lovec zážitků a dobrodruh, je to pravé koření mého života, v mých očích a v očích mé rodiny je to skutečné bohatství. V životě jsem nikdy od nikoho nic neopsal, spíš jsem obdivoval své vzory.

Žít život je velké umění a není na něj žádný návod, právě ty ztřeštěné a pošetilé prožitky vám jej usnadní. Je úplně jedno, jste-li prezident nebo popelář, máte-li v kapse víc či míň.

Nebojte se žít svůj vlastní život naplno, zůstaňte prosím vždy sami sebou!

Autor

Dvořákova ulice

Dvořákova ulice se vyznačovala tím, že každý kluk odtud hrál ragby, a kdo nehrál, tak s ním každý opovrhoval. Bylo jedno, jak jsi byl starý, ale hlavně jsi musel hrát. Takže od nejmladších žáků, což jsem byl já, až po velké kluky, kteří hráli za dorost. Skoro každý den, kromě prázdnin, jsme se potkávali na hřišti, ale na večer a hlavně v létě a o prázdninách se v přilehlém parku, který jsme měli přímo za domem, odehrávalo to pravé eldorádo.

A nesmím zapomenout na blízkou sběrnú surovin. Ta nám skýtala také hodně zážitků a neuvěřitelného poznání do naší dětské duše. Prozkoumávat staré vraky aut, různé tajemné věci a krabice s prapodivnými předměty, to bylo něco. Navečer jsme čekali, až starý Moravec zavře velká těžká vrata sběrný surovin a vzdálí se co možná nejdále. Dírou v plotě začalo to pravé!

Ale park měl také své kouzlo, protože v něm rostly velké, vzrostlé stromy. Snem každého kluka bylo vylézt na ně, pokořit každý strom. Všechny stromy jsme měli pojmenovány a podle náročnosti jsme se vychloubali jeden před druhým, kdo který strom už zdolal. Již jako malí kluci jsme věděli, co od kterého stromu můžeme čekat a jaké nebezpečí skýtá. Třeba kaštan má křehké větve a lézt na slabé konce i velkých větví znamená takřka jistý pád. Zato jasaný a jilmy si nechaly skoro všechno líbit a na konci větví si mohl každý dělat, co chtěl. Ale jako koření v našem parku byl starý hlídač Gája a jeho koktavý syn Mirek. Vždy když šel Míra z města kolem „hřbitáku“, jak jsme park pojmenovali, tak jsme naskákali na stromy a začali řadit. Netrvalo dlouho a přiběhl Míra s tátou a začala ta pravá zábava. Rozzuřený Míra koktal a starý Gája nadával a my také ko-ko-ko a sranda byla jasná, ale často končila v ředitelně naší školy.

Velkým zdrojem poznání byl pro nás kluky také potok, který tekł pod naší ulicí. Tam jsme se učili dělat ohýnky, chytat ryby a opékat je. Nezbytnou výbavou každého kluka byl prak, a tak jsme občas ulovili zajíce nebo bažanta. Munici do praku jsme si sami lili z olova, které jsme sehnali na blízkém šroťáku. Kouření u potoka bylo skoro samozřejmostí od raného dětství. Táta kouřil luxky za pět korun, a že se jich pár ztratilo, nepoznal, protože měl rozkouřeno několik krabiček najednou. Už jako malí kluci jsme věděli, jak se má lít benzín do ohně, jak kouřit, aby nám nesmrděly ruce, a hlavně aby to nebylo cítit z pusy.

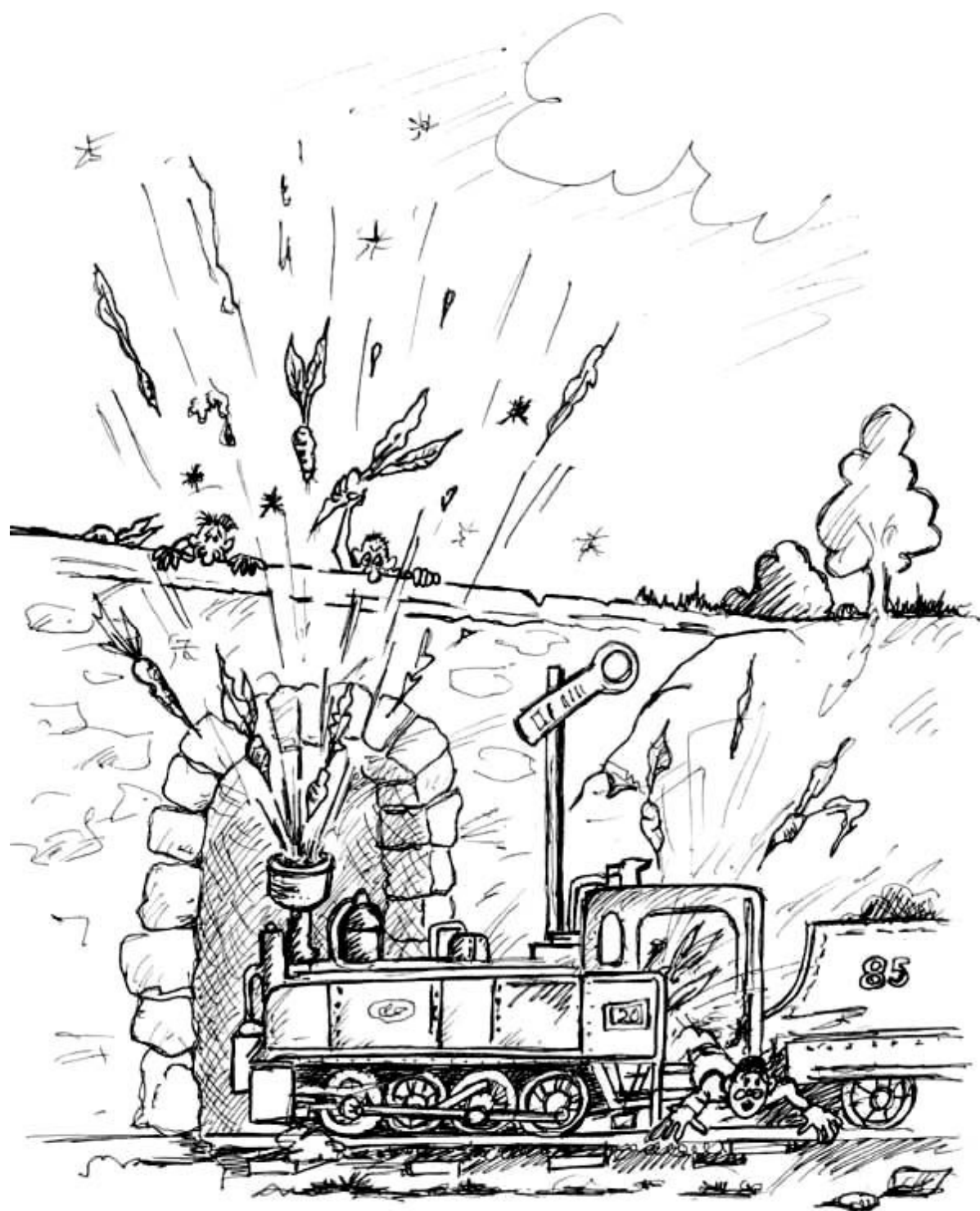
S postupujícím věkem se rozšiřoval okruh našeho působení, našeho výsostného území. Koleje a přilehlé pěšinky také skýtaly nevyčerpatelné možnosti.

Z jara, jak slezl poslední sníh, tak začalo vypalování strání, až nám jednou málem chytl strážní domek obsluhy šraněk. Nebýt rychlého zásahu hasičů, tak by jistě shořel. Ale to ještě jezdily parní mašiny, které chrčely černý kouř se sazemi, a vše se tím vysvětlovalo. Na kolejích jsme trávili hodně času a zažili hodně adrenalinu, jak by se tomu dnes říkalo. Ale pro nás to byla jenom normální zábava.

V kolejišti sis musel počínat sakra opatrně, na rovných úsecích to celkem šlo, ale v zatáčkách to byl opravdu problém. Dokud jezdily parní mašiny a dieslové lokomotivy Sergej, tak to bylo v pohodě. S nástupem pantáků to přestala být sranda. Ty nebyly vůbec slyšet a nechybělo moc a málem nás u Světice jeden převálcoval. Na kolejích jsme sbírali síru, kterou jsme zapalovali, a čichali štiplavý kouř a obdivovali tyrkysově modrý plamen. Dnes si ani nedovedu představit, že by dnešní děti ve třetí třídě lezly do korun stromů a hrály si celé dny v kolejišti.

V Říčanech při výjezdu na Světice stál starý kamenný most, kterému se přezdívalo Most sebevrahů, protože tam několik lidí předčasně ukončilo svůj život. Ale naším největším lákadlem bylo to, že hned pod mostem byl semafor, na kterém často stály parní mašiny, kterým jsme říkali Zlostnice. Stály a supěly, že to vypadalo, jako když jsou našťvané. Když vlak zastavil, byl to pro nás kluky signál, hlavně na podzim, hodit mu do komína řípu, kterou jsme trhali hned vedle na poli. Krásné na tom bylo to, že řípa při každém výdechu komína vystřelila i s natí ven, hodně vysoko. Jednou se to znelíbilo topičovi, vyběhl z mašiny a v kožené zástěře s velkým pohrabáčem nás honil v kukuřici v nedalekém poli.

S železnou pravidelností jezdila ve 3:15 Vindobona Berlín–Praha–Viedeň. Krásná, vždy vyšlechtěná dáma ladných tvarů jak v předu, tak vzadu soupravy aerodynamického tvaru. Temně červené linky podtrhovaly bílou barvu. Nevím, proč nám klukům tak imponovala, že při každém průjezdu jsme po ní házeli jablka. Za Říčany jezdila hlubokým kaňonem, takže se sprška jablek málokdy minula cílem. Hra na kolejích, v korunách stromů v lese a v přírodě v nás vypěstovala přirozený pud sebezáchovy, který mi hodně napomohl v mé dospělosti, v mém životě a podnikání.

Velkou měrou mou životní dráhu ovlivnilo ragby. Pamatuji na prvních několik zápasů, které jsem hrál v polobotkách, ve kterých jsem chodil do školy. Peněz moc nebylo, maminka prodávala v řeznictví a táta byl řadový úředník. Maminka chodila z práce pozdě večer, tak jsem měl do té doby úplně volno. Tehdy to rodiče ještě moc netrápilo, co děti dělají, protože jsme se uměli zabavit sami. Zaplat' bůh, že to dopadlo vždycky dobře. Otec jako úředník u České obchodní inspekce dělal inventury do noci. Nevím, jestli s řezníky a vedoucími prodejen při sklence je nedělali někdy až příliš dlouho. Zato vím zcela jistě, že otec byl čestný a neúplatný úředník. Tehdy, v sedmdesátých letech, bylo slovo korupce ještě zcela neznámé. Kromě jednoho řezníka, který nám s železnou pravidelností nosil snad dvacet let na každé Vánoce zajíce a dva bažanty.

Jak jsem říkal, peněz moc nebylo, a tak celá naše rodina se po večerech a o víkendech zapojovala do domácí práce. I otec někdy pomáhal s motáním papírových ruliček, které se používaly jako obal na teploměry.

„Co z tebe jen kluku bude, tebe zajímá jenom dobrodružství a samé kraviny,“ často říkala moje maminka.

A já jsem jí jako malý kluk říkal, že až budu vydělávat peníze, tak je všechny utratím za cestování a kraviny. Opravdu mohu říct, že sen z mládí se mi bohatě vyplnil. Jak postupoval věk a vyšel jsem šestou třídu, všichni moji kamarádi na začátku sedmé třídy už věděli, čím chtějí být, nebo na jakou půjdou školu. Třeba můj kamarád Tomáš, který od první třídy věděl, že bude lékařem, a to se mu také beze zbytku vyplnilo. Třídní učitelka se mě často ptala, čím chci být, styděl jsem se jí říct, že cestovatelem a dobrodruhem, tak jsem raději říkal, že nevím.

Jednoho dne přišel táta a se zcela vážnou tváří mi říká: „Půjdeš na policajta, protože jsi úplně blbej a tam tu maturitu udělá úplně každý.“

Odmala jsem věděl, že policajtem nikdy nebudu, protože to bylo proti mému přesvědčení. Kluci by se mi jistě smáli, a tak říkám tátovi, že půjdu raději ke kopáčům. Uplynulo několik měsíců.

„Půjdeš do Vyškova a budeš voják, tam je také maturita tutová,“ řekl táta ve snaze mít doma maturanta. Policajt a lampasák bylo v mých očích stejné.

„Ne! Ne! Ne!“ zněla moje odpověď.

Vzhledem k mému zlobení a roztěkanosti jsem prostál skoro celý první stupeň základní školy za dveřmi naší třídy. Uteklo mi mnoho učení, a tak moje známky opravdu nenasvědčovaly tomu, že bych mohl být dobrým studentem střední školy. Následoval další již trochu přijatelnější návrh: budeš kuchař, číšník! Avšak vidina, že se budu potácet po hospodách a nosit lidem pivo a vařit guláš byla pro mě podobná jako být policajt nebo lampasák. Žádná z těchto nabídek moji dušičku dobrodruha a sportovce vůbec neuspokojovala.

Tak jednou přijel táta a řekl mi, že budu automechanik, že má známého v Mladé Boleslavi. To byla pro mě ta nejpřijatelnější varianta, a tak jsem se stal automechanikem. Léta v učení rychle uběhla, a než jsem se otočil, nastala vojna. Protože jsem však pilně trénoval, byl jsem zařazen do ragbyového vojenského družstva Dukla Přelouč. Dva roky krásného života!!

Zažil jsem dva roky života profesionálního sportovce. Nosili jsme civil a hlavně – spali mimo kasárny. Brali jsme tolik peněz na kalorném, že je nebylo možno ani propít v hospůdce U Krejzlů, kam jsme chodili skoro každý den. Měsíční soustředění v Tatrách, které bylo pravidelně na jaře a na podzim dva týdny, a zážitky z vojenské zotavovny Tatranské Matliare, byly opravdu na celý život. Pravda, na soustředění s námi pravidelně jezdil politruk major Karásek. Obloustlý malý chlapík, tak okolo padesátky.

„Zítra půjdeme z Tatranských Matliarov na Brčálku. Večer brzy spát, ať to vydržíte, sportovci! Půjde s vámi i horský vůdce,“ řekl jednou ráno při snídani major Karásek.

Druhý den ráno opravdu pro nás přišel šlachovitý horal středního věku. Na hlavě stylový plstěný klobouk se snítkou z Edlvajzu. Z jeho oblečení a postavy šel až děsivý strach. Major Karásek nasadil hned na rovině ostré tempo, my se plazili pomalu, protože se nám moc nechtělo.

„Co jste to za lemry, vy sportovci? Nic nevydržíte!“ říkal bodře major Karásek. Nechali jsme ho jít stále prvního, ale jak se blížil první kopec, tak jsme mu pomalu šlapali na paty. Po prvním kilometru do kopce začal prudce funět a nabírat barvu jako píchlé prase. Celý zčervenal, ale snažil se stále držet tempo i po varování místního horala, že by si měl trocha oddychnout. Po dalším kilometru si Karásek sedl na hromadu klád, odkázal nás, ať jdeme sami, že se raději vrátí. Tím nastala pohoda a každá horská chata, kde bylo pivo a borovička, byla naše. To horal byl těžší soupeř. Asi v polovině cesty po dvaceti kilometrech i horal začal vykazovat známky únavy.

„Mám přidat?“ zeptal se, sám již unavený, ale nechtěl se shodit.

„To by bolo dobré,“ řekli jsme, neboť na tuto pobídku jsme všichni čekali.

Ke konci dne a na konci výšlapu jsme táhli domů i horala. Naše kondice byla nezměrná, protože jsme měli po celý rok třířázový trénink: v zimě i v létě budíček v sedm, v osm už na hřišti nebo v zimě v tělocvičně, potom dopoledne i odpoledne další makačka. Hrozně rád vzpomínám na tyhle dva roky krásného a bezstarostného života.

Osudová zábava

Kluci ragbisti byli vždycky u holek více ceněni než fotbalisti nebo jiní sportovci. Skoro každou sobotu, mimo prázdnin, jsme v Říčanech pořádali „čaje“, kde hrála rocková kapela Mistrálové. No prostě svátek pro všechny holky z širokého okolí a snad i pro nás kluky. My ragbisti jsme dobře znali svoji cenu, a tak když jsme právě neměli službu u kasy nebo u dveří a nedávali razítka na různé části těla místo propustky, seděli jsme raději na baru. Pozdě večer, když hladina alkoholu v krvi začala stoupat, začínaly zpravidla i naše taneční kreace.

A takhle to začalo.

Hezká brunetka pevné štíhle postavy, tak dvojky až trojky, se na mě zlehka pousmála, po chvílce následovalo několik tanečků, z mé strany poskakování mimo rytmus. Nebyl jsem si nejdříve vůbec jistý, jestli jsem ubohou dívku upoutal, nebo jestli jsem vypadal jako kašpar. Z mé strany byl výsledek spíše rozpačitý. Nemohl jsem se dočkat příští zábavy, jestli zase přijde.

Přišla. A je z toho už třicet tři let krásného společného života a dvě chytré a pohodové děti.

Na zábavě všechno probíhalo v standardním režimu. Doprovodit na vlak, přijet v sobotu a v neděli, a kam pojedeme na víkend?

Blížila se doba dovolených a začal se psát rok 1984. U moci byli stále komunisti. Kam jet na dovolenou k moři bylo strašně jednoduché. Rujana, Bulharsko nebo Mamaia v Rumunsku. Samozřejmě nás napadla ta nejvzdálenější země, Bulharsko!

Měsíc před prázdninami jsem prodal mému bratrance Škodu 110 LS s podmínkou, že mi ji ještě půjčí na dovolenou do Bulharska. Bratranec byl takový motorista-hračička a hned vyměnil volant sériové výroby za hrozně malý volant, se kterým se jezdí rally.

Poslední týden před odjezdem jsem začal z práce nosit různé náhradní součástky, které mi věnovali kamarádi, nebo které jsem nějak vyšetřil. Měl jsem úplně všechno, od brzd a pístů do motoru až po kolečka do převodovky, no zkrátka skoro všechno.

Poslední den, v pátek, jdu přes vrátnici s poslední těžkou taškou. Vrátný Klain mě přátelsky zdraví, na tváři šibalský úsměv. Nevím proč, ale připadalo mi, že když se ucha našich tašek napínají, tak má radost. Jdu k němu do vrátnice a pokládám tašku na jedinou volnou židli. V tu chvíli jsem si vzpomněl:

„Ještě jsem něco nechal ve skřínce. Hned budu zpátky,“ řekl jsem vrátnému, nechal tašku taškou a mazal pro nové svíčky do motoru, které jsem zapomněl v šatně.

Čert nikdy nespí a náš nový ředitel právě odcházel domů. Jak jinak než že si ještě pokecá s vrátným. A jak jinak – chystal se na delší pokec, ke kterému si potřebovat sednout. Popadl moji tašku, ucha se snaživě napnula, ale to bylo vše. S taškou ani nehnul. *Že by v ní byly kastrůlky od oběda?* si jistě nemyslel.

„Čí to je?! A co tam je?!“

Vrátný musel přiznat barvu. Já také. A jak to skončilo, o tom se raději nebudu rozepisovat, ale faktem je, že tehdy se to tak nebralo. Přece všechno patřilo všem!

Byl konec července, dny se prodlužovaly, tak jsme stihli ještě v pátek večer všechno zabalit. Komplet jídlo na čtrnáct dní, všechny náhradní díly do našeho auta a hlavně alternátor, kdyby náhodou auto přestalo dobíjet. Jel s námi i kamarád Jarda – ve třech se totiž dovolená výrazně zlevní, ale i kvůli bezpečnosti, kdyby se něco stalo. Byl to také ragbista.

S cizím autem bez pojistky, to bych si určitě netroufl. A že jsem udělal dobře, se ukázalo později!

„Na jak dlouho jedete?“ zeptala se pojišťovací úřednice.

„Na čtrnáct dní,“ odpověděl jsem.

„Nakdy mám napsat začátek pojištění?“

„Na teď hned,“ vyhrkl jsem.

„Cože?“ podivila se a dodala, že takhle narychlo auto ještě nepojišťovala.

Tak. Zbývá už jen holič a můžeme vyrazit na dovolenou.

Pohodlně se usadím v křesle a snad to příjemné spočinutí mě přivedlo k bleskovému nápadu:

Dám se ostříhat dohola! Na co vlasy až po ramena?

„Tak jak to bude?“ zeptala se krásná mladá kadeřnice.

„Dohola,“ odpověděl jsem jí.

Zlehka pokrčila rameny, na strojek nasadila adaptér číslo jedna a už to frčelo. Po celou dobu